

Ca o noapte vine, dragostea bătrână

Emaanastasia

Ca o noapte vine, dragostea bătrână

Ca o noapte vine, dragostea bătrână
Și un domn se-ntreabă; Cât o să rămână?
Însă înspre ziuă, noi încă visăm
Dragostea trăită, să o mai gustăm.

Clipa vieții arde, parcă-i răzvrătită
Eu în haina ceții, am rămas rănită.
Dar ca niciodată, gândul mi-e perfid
Vreau cu umbra noastră, Luna să deschid.

În urma plăcerii, lumea-n sine seacă,
Iar în taina nopții, Luna se apleacă,
Mai rămân pe-afară, mai colind pe prund,
Însă domnu-ntreabă; Unde să te-ascund?

Parc-aș fi mireasă, prinsă între valsuri
Și cu norii nopții, fac în versuri nazuri,
Fiindcă nici acum dragostea bătrână
Prin visele mele n-a vrut să rămână.

Mă întreb și-acuma; cum iubirea poate
Din casa tăcerii, slovele a-mi scoate?
Fiindcă eu pe culmea, munților de dor
M-am oprit o clipă și-n poeme zbor.

Rătăcesc într-una parcă-s o nălucă,
Iar mă pierd în țara crezului de ducă
Și-n nedumerirea dintre anii goi
Când iubirea asta dănțuie prin ploi.